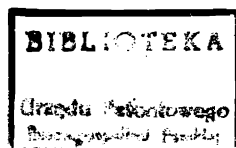

Opublikowane dnia 20 lipca 1954 r.

B65d 55/06

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 36058

Kl. 81 c, 16

Centrala Tekstylna *)

(Łódź, Polska)

Plomba metalowa

Udzielono patentu z mocą od dnia 28 lipca 1952 r.

Wynalazek dotyczy plomby metalowej, nadającej się zwłaszcza do zastosowania do plombowania wagonów kolejowych.

Dotychczas znane plomby metalowe z ołowiu lub aluminium posiadają tę niedogodność, że na podstawie odcisku na ich powierzchni, np. na podstawie odcisniętego brzmienia firmy, ujawniają rodzaj towaru, zawartego w wagonie, wskutek zaś możliwości stosunkowo łatwego podważenia zaciśniętych powierzchni tych plomb pozwalają na rozwiązanie sznurka lub drutu, przechodzącego przez plombę, na zdjęcie plomby, otworzenie wagonu i naruszenie lub kradzież przesyłki wagonowej, a następnie na ponowne założenie tej samej plomby bez pozostawienia widocznych śladów jej naruszenia.

Wszystkie te niedogodności usuwa plomba według wynalazku, nie pozwalająca na bezpośrednie naruszenie zamknięcia, gdyż otworzenie zamknięcia, jest możliwe jedynie w przypadku zer-

wania tej plomby, ponowne zaś jej założenie jest zgoła niemożliwe.

Wynalazek jest bliżej wyjaśniony na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia widok z góry płytkowej części plomby przed zagięciem szerszego końca tej płytki, fig. 2 — przekrój podłużny gotowej plomby w położeniu przed jej zamknięciem, fig. 3 — widok z góry plomby według fig. 2 po odjęciu górnej pokrywki, fig. 4 — częściowy przekrój podłużny plomby w położeniu zamknięcia, fig. 5 — częściowy przekrój podłużny odmiany plomby według fig. 1—4 w położeniu przed jej zamknięciem, fig. 6 — narząd zamykający plomby według fig. 5 w położeniu normalnym, a fig. 7 — częściowy przekrój plomby według fig. 5 w położeniu zamknięcia.

Plomba według wynalazku składa się zasadniczo z trzech części. Jedną z nich stanowi blaszany pasek 1, najlepiej w kształcie nieco zwężającym się ku wolnemu jego końcowi 2 i zaopatrzony przy szerszym końcu 3 w wystającą część 4. Pasek 1 jest zaopatrzony w trzy otwory, z których jeden otwór 5 jest wykonany w pobliżu

*) Właściciel patentu oświadczył, że wynalazcą jest Stefan Szulecki w Łodzi.

końca 2 tego paska, a dwa pozostałe otwory 6, 7 znajdują się przy szerszym jego końcu 3 i są wykonane jeden obok drugiego w kierunku podłużnym tego paska 1. Wystająca część 4 paska 1 posiada dwa otwory 8, 9 o kształcie i wielkości odpowiadającym otworem 6, 7. Otwory 8, 9 są rozmieszczone tak, że po zagięciu części 4 na szerszy koniec 3 paska 1 otwory te całkowicie się pokrywają z otworami 6, 7.

Drugą część składową plomby według wynalazku stanowi narząd zamykający 10. Narząd ten w przykładzie wykonania wynalazku, przedstawionym na fig. 1—4, posiada postać drucianego pierścienia, przeciętego w jednym miejscu i zgiętego następnie tak, aby te przecięte końce nieco na siebie zachodziły, np. na odległość 1,5 mm.

Trzecią składową częścią tej plomby jest osłona, zabezpieczająca narząd zamykający 10 po jego umocowaniu na pasku 1, składająca się z dwóch kapturków, najlepiej cylindrycznych 11, 12, z których jeden 11 jest przylutowany lub w inny sposób przymocowany na stałe do zagiętej części 4, drugi 12 zaś w tenże sposób przytwierdzony do szerszego końca 3 właściwego paska 1.

Narząd zamykający 10 umieszcza się w plombie według wynalazku tak, że odginając zachodzące na siebie końce tego drucianego pierścienia przeprowadza się je przez skrajny lewy otwór 8 w zagiętej części 4 i przez otwór 6 paska 1, ustawiając te końce tuż poza prawą krawędzią otworów 9 i 7. Położenie takie pierścieniowego narządu zamykającego 10 jest wyraźnie pokazane na fig. 2, przedstawiającej plombę w stanie gotowym do użytku.

W celu zamknięcia plomby węższy koniec 2 przeprowadza się np. przez skoble 13, przymocowane do drzwi i nieruchomej części pudła wagonu, po czym ten koniec 2 wprowadza się do szczelinowej przestrzeni 14 między paskiem 1 a jego zagiętą częścią 4 aż do uderzenia tego końca o narząd zamykający 10 w postaci pierścienia w miejscu jego przejścia przez otwory 6 i 8. Uderzenie końca 2 o ten pierścień powoduje przesunięcie pierścienia nieco ku szerszemu końcowi 3 paska, wskutek czego jego przecięte końce zsuwają się z punktów oparcia na część 4 paska 1 i wpadają do otworów 9 i 7, nadając pierścieniowi jego kształt początkowy, tj. zamknięty, przy czym jego przecięte końce znowu zachodzą nieco jeden na drugi. Plomba jest teraz w położeniu całkowitego zamknięcia i otwarcie tego zamknięcia możliwe jest jedynie

przy rozerwaniu lub przecięciu paska 1, co staje się widoczne nawet z pewnej odległości.

W celu wzmocnienia zamknięcia zamiast jednego pierścieniowego drucianego narządu zamykającego można założyć dwa takie narządy, lub kilka, przeprowadzając je przez otwory 6 i 8 w sposób analogiczny do pokazanego na fig. 2.

Zamiast pierścieniowego narządu zamykającego 10 o przeciętych i zachodzących na siebie jego końcach można zastosować narząd zamykający 10', przedstawiony na fig. 6. Jest to rodzaj zapadki, której pozioma część 15 po wstawieniu tego narządu 10' do otworów 6 i 8 przylega do spodniej powierzchni blaszanego paska 1, a koniec 16 tej zapadki opiera się o zagiętą część 4 tuż poza prawą krawędź otworu 9. Po wsunięciu końca 2 paska 1 do przestrzeni 14 między paskiem 1 i częścią 4 koniec ten, uderzając o pionową część tej zapadki, przesuwa ją w lewo, wskutek czego koniec 16 tego narządu zamykającego 10' wpada do otworów 9 i 7, blokując tym samym plombę według wynalazku. Dzięki kątowemu wygięciu tej zapadki tak, że w położeniu normalnym koniec 16 leży poniżej części poziomej 15, zamknięcie plomby jest bardzo mocne.

Należy zaznaczyć, że po założeniu narządu zamykającego 10 do plomby oba kapturki 11 i 12 spawa się lub lutuje ze sobą na obwodzie, tak że dostanie się do narządu zamykającego jest nie możliwe nawet jakimkolwiek narzędziem bez uszkodzenia plomby.

Zastrzeżenia patentowe

1. Plomba metalowa, znamienna tym, że posiada zatrzaskowy narząd zamykający (10), który w położeniu plomby gotowym do użytku przechodzi przez otwór (8) części (4) paska (1), nałożonej na ten pasek, i przez otwór (6) w tym pasku, opierając się jednym końcem o górną powierzchnię części (4) tuż poza prawą krawędzią jej otworu (9), drugim zaś końcem bądź przylegając do dolnej powierzchni paska (1), bądź też opierając się o ten pasek w miejscu, leżącym tuż poza prawą krawędzią środkowego otworu (7) tego paska, który na swym przeciwnym końcu (2), najlepiej nieco węższym, jest zaopatrzony w trzeci otwór (5).
2. Plomba według zastrz. 1, znamienna tym, że w położeniu zamknięcia koniec (2) paska (1) tej plomby leży w szczelinowej przestrzeni (14) między paskiem (1) a zagiętą na niego częścią (4), przy czym wówczas bądź obydwa końce narządu zamykającego (10) leżą

w otworach (7, 9), przechodząc jednocześnie przez otwór (5) końca (2) paska (1), bądź też przez otwory (9, 5, 7) przechodzi tylko jeden koniec narządu zamykającego (10), natomiast drugi jego koniec przylega do dolnej powierzchni paska (1).

3. Plomba według zastrz. 1 i 2, znamienna tym, że jest zaopatrzona w osłonę, zabezpieczającą narząd zamykający (10), posiadającą postać dwóch kapturków (11, 12), przymocowanych odpowiednio na stałe — jeden do zagiętej części (4), drugi zaś do paska (1) — przy czym po założeniu narządu zamykającego obydwa kapturki są ze sobą spojęne przez spawanie lub lutowanie.

4. Plomba według zastrz. 1—3, znamienna tym, że narząd zamykający (10) stanowi jeden lub kilka drucianych pierścieni, przeciętych w jednym miejscu i posiadających końce zachodzące nieco na siebie.

5. Odmiana plomby według zastrz. 1—3, znamienna tym, że narząd zamykający (10') posiada postać zacisku drucianego, którego jeden koniec (15) jest poziomy, drugi zaś koniec (16) wystaje w dół poniżej przeciwnego końca (15).

Centrala Tekstylna

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

